

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 263/2025
15.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Вујошевић, адвокат из ..., против тужених: Стечајна маса „Galofax“ д.о.о. - у стечају, Власотинце и ББ из ..., чији је пуномоћник Биљана Бранковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и утврђења права својине по тужби и исељења по противтужби, вредност предмета спора 1.250.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца ББ из ..., изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2791/24 од 13.02.2025. године, у седници одржаној дана 15.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ из ... изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2791/24 од 13.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ из ..., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2791/24 од 13.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 620/2023 од 22.01.2024. године у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се утврди да је ништав Уговор о продаји ОВ бр. 4851/04 од 29.06.2004. године, закључен између „Galofax“ д.о.о. - у стечају, Власотинце као продавца и туженог ББ, као купца, као неоснован. У ставу другом изреке, утврђено је да је тужилца власник стана у Нишу, ул. ... (раније ...) бр. .. постојећег у стамбеној згради за колективно становање на КП бр. .. КО Ниш-Теле Кула, што су тужени дужни да признају и трпе да се право својине тужиле на стану упише у евиденцију СКН у Нишу. У ставу трећем изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца ББ из ..., којим је тражио да се тужилца – противтужена обавезе да испразни од лица и ствари непокретност – стан ближе описан у ставу другом изреке, као неоснован. У ставу четвртном изреке, обавезани су тужени да тужилци солидарно на име трошкова парничног поступка исплате 344.662,00 динара, а уколико исте не плате у остављеном року, обавезани су да плате законску затезну камату почев од дана извршности одлуке, до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2791/24 од 13.02.2025. године одбијене су жалбе тужиле и туженог ББ, као неосноване и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предметни спор је правноснажно пресуђен на тај начин што је утврђено ванкњижно право својине тужиле на предметном стану, по основу редовног одржаја. Нижестепене одлуке су засноване на члановима 20. став 1, 21, 28. став 2. и 72. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних односа. Утврђено је током поступка да је тужилца законит и савесни држалац предметног стана, да иста стан држи почев од 15.10.2004. године када је записнички уведена у посед стана, да је тужилца најпре закључила Предуговор о куповини стана, који је оверен пред Општинским судом у Нишу 22.10.2004. године, а затим и Уговор о купопродаји стана који је оверен пред Општинским судом у Нишу 20.07.2005. године, да у време закључења уговора и ступања у државину предметног стана тужени ББ није уписао своје право својине код надлежне СКН, те да је исти право својине уписао тек 2016. године, дакле по протеклу законског рока за редовни одржај, што даље значи да је тужилца више од 10 година уживала мирну и савесну државину на предметном стану.

Тужени ББ не даје разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом се не указује на постојање другачије одлуке донете у спору заснованом на истом или битно сличном чињеничноправном основу. Не указује се на постојање ширег друштвеног или правног значаја због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији у циљу разматрања правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, не наводи се ни то да постоји потреба за новим тумачењем материјалног права примењеног у побијаној пресуди.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Битне повреде одредаба парничног поступка на које ревидент указује не могу бити предмет одлучивања у случају када је изјављена посебна ревизија. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег)

интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог ББ у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за утврђење поднета је 26.04.2017. године, а противтужба за исељење поднета је 03.06.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 1.250.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 10.129,10 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић